І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... — Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303 — 434-0237, 434-0807 — УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125 — УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 3. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 6-го СІЧНЯ 1972 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 6, 1972 No. 3. VOL. LXXIX.

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ

„НЕХАЙ ЖЕ КОЛЯДОЮ ДО НИХ ДОЛЕТИТЬ І НАШЕ ЗАПЕВНЕННЯ У ВІДДАНОСТІ БОГОВІ І УКРАЇНІ"

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ СОБОРУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

„І сказав їм ангел: — Не бійтесь, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народився вам сьогодні Спас, що є Христос Господь, у місті Давидовому" (Лк 2: 10-11).

Свято народження Ісуса Христа від Пречистої Діви Марії, Свято таємного втілення Сина Божого на землі — „Це справді велика тайна благочестя: Бог явився в тілі" (1 Тим. 3:16). Тому, невимовними почуваннями вдячности і щирої любови до Бога наповнюються серця віруючих у це Свято предивного чуда, а безмежна радість наповнює серця побожних людей, коли згадають величну подію і єдине неповторне в історії людства явище — Різдво Христове.

Свято Різдва Христового — це і здійснення віри й надії на прихід Месії - Спасителя, Якого, згідно з Божими обітуваннями, довгими віками з тугою чекало все людство. Особливо прагнуло людство приходу Спасителя у дні близькі до Його народження. Саме в ті часи панувала над ними кривда й велика соціяльна несправедливість, а ізраїльський народ перебував у стані тяжкого поневолення. Тому побожні люди народження Христа прийняли, як вияв Божого піклування й любови найперше до знедолених і поневолених.

Земне життя Христа-Богочоловіка, Його божественна наука та приклади найбільшої любови до людини, особливо горем прибитої й недолею знесиленої, показали людині шлях до духовного визволення і зміцнення та збагачення тієї частки Божої Істини в людині, що має силу гори зрушувати і найтвердшу крицю крушити. Зміцнення людського духа в ті часи було найбільшою потребою, як для звільнення з кайданів духового поневолення людини, так і для боротьби за соціяльну справедливість і національне визволення: впала згодом могутня Римська Імперія, зникли в Ізраїлі римські консули й намісники, замовкли її свої первосвященики та книжники, що вчили попередньо свій народ хилитися перед сильними світу. Сила людського духа, Христом відродженого і збагаченого, довела в ті часи й доводила в пізніші віки до перемоги над матеріяльними силами. Знають про це люди і тепер, особливо знедолені й брутальною силою поневолені народи, які у тузі і з великою надією очікують щороку Вифлеємської Зірки.

Божественну науку Христа і показаний Ним усім народам шлях у краще й світле майбутнє, сприйняв своїм чутливим серцем та цілим єством і наш український народ, який скоро став найусерднішим носієм Христової нуки про любов до людини. Присуща українській людині любов до краси та чистоти в житті надхнула Боже Провидіння обрати наш народ світлоносцем і предтечею Христової науки на північ, схід і південь України. Це післанництво український народ виконав з честю і на пожиток усього людства. Скористали з цього найперше наші сусіди, інші народи, що перебували тоді у тьмі несвідомости, яка змушувала їх віддавати всі сили на боротьбу за лише і тільки матеріяльне існування.

Та, на жаль, освічені Києвом сусіди зневажили Христову науку, використали її майже виключно для дочасних цілей та до самозвеличування й матеріяльного збагачування, що з черги привело їх до жадоби панування над іншими народами і соціяльного й національного поневолення сусідніх народів. Найбільша ж міра лиха впала на того, хто дари приніс, — на наш український народ. Особливо немилосердними й жорстокими поневолювачами нашого народу стали феодальна Москва та шляхетська Польща.

Сьогодні Україна тільки в московській неволі, бо Польща впала і нас придушила, як ствердив геніяльний Тарас Шевченко. Збагатившись

(Закінчення на стор 6-ій)

„Піднесімо до неба наші серця!" — закликає в різдвяному посланні Єпископ Андрей, голова УПЦ в Америці

Ню Йорк. — Єпископ Андрей Кущак, голова Української Православної Церкви в Америці, закінчив проголошене ним для духовенства і вірних його Церкви, Різдвяне Архипастирське послання таким словом:

„Наука, яку залишив нам Син Божий, така глибока й таку має силу просякати людські серця, що не можуть стримати її ніякі перешкоди, ані расові чи національні границі, бо вона об'єднує всі народи світу в один християнський світ і веде до кращого пізнання їх самих перед маєстатом Спасителя.

„До неба піднесімо серця!" Але піднесімо також наші очі та за великими мудрецями Сходу шукаймо зорі, яка б довела нас усіх до мудрости Господньої. Народи вже аж забагато втомлені, живучи людськими обіцянками. Світ жадний почути ангельський спів, спів про правду Божу та Його справедливе царство на землі. Тож спішімо в ці радісні дні Різдва Христового до Вифлеєму, щоб Йому першому поклонитися і Його першого привітати відвічними словами: Христос Народжується! З побажанням у день Народження Христа-Царя спокійних та радісних свят усім Вам і Вашій родині!"

Перевидано збірку захалявних поезій Ігоря Калинця п. н. „Підсумовуючи мовчання"

Мюнхен. — У видавництві „Сучасність" появилася, як передрук із машинописного видання в Україні, нова збірка поезій відомого львівського поета Ігоря Калинця п.н. „Підсумовуючи мовчання: Книга актуальної лірики". Передрукована ця збірка в такому ж оформленні, як поширюване в Україні видання українського самвидаву: з віньєтою, надписами розділів та ілюстраціями у виконанні молодого львівського мистця Р. Петрука. Попереджує збірку присвята автора для засудженого в листопаді 1970 року на 9 років ув'язнення і п'ять років заслання історика і публіциста, автора есеїв „Хроніка опору" та „Серед снігів", Валентина Мороза такого змісту: „Я хотів би, щоб ся книжка була для Тебе хоч на мить хусткою Вероніки на хресній дорозі. Я хотів би, щоб ся книжка як хустка Вероніки нагадувала нам про святість Твого обличчя". Під присвятою подане ім'я і прізвище й адреса Ігоря Калинця. На зміст збірки склалося дев'ять циклів поезій: Для зачину, Досвід вірша, По сей бік дощу, Загумінкові гротески, Кам'яний вітряк, Тренос над ще однією хресною дорогою, Обеліски диму, Звернення зі стін і Підсумовуючи мовчання. У Страсті четвертій шостого із тих циклів автор пише: „Свіжий хрест — недармо плаче з нього космацька живиця — о він ще послужить замість іконостасу у нашому обкраденому храмі." Ігор Калинець, родом із Ходорова, 1939 р. народження, є автором виданих досі збірок поезій: „Вогонь Купала" у Львові 1966 року, „Поезії з України" у Брюсселі 1970 р. і „Коронування опудала" друкованої в журналі „Сучасність" 1971 р. 17 вересня минулого року над Ігорем Калинцем відбувався у Львові „товариський суд" з доручення голови львівського відділення СПУ і востаннє члена делегації УССР на Генеральну Асамблею ОН Ростислава Братуня. На суді Ігор Калинець вимагав, щоб твори українських поетів друкувалися без перешкод у видавництвах УССР, бо тоді вони не були б примушені друкувати їх у самвидаві.

Славісти Америки на пошану Лесі Українки

Чикаґо (Б. Б-о). — „Цього року відзначаємо сторіччя великої української письменниці Лесі Українки. Ми вважаємо, що й ААТСЕЕЛ повинен віддати їй пошану й тому ми запросили позачергово одного з наших членів, проф. Яр. Рудницького з Канади, відчитати доповідь про Лесю Українку з нагоди її сторіччя" — заявив проф. Микола Прібіць, голова літературознавчої секції З'їзду Американської Асоціяції Викладачів Слов'янських і Східньо-Европейських Мов (ААТСЕЕЛ) на річній конвенції цієї Асоціяції в Чикаґо 28 грудня 1971 р. Проф. Яр. Рудницький дав доповідь про „Єгипетський період у житті й творчості Лесі Українки" й ствердив, що Єгипет відіграв ролю не тільки в житті Лесі Українки в роках 1909-1913, коли вона тричі перебувала вимові місяці в Гелуані коло Каїро, рятуючися від холоду й вологи на рідних землях, але залишив незатертий слід у її поетичній творчості. В своїй доповіді автор розглянув творчість Лесі Українки перед 1909 роком з єгипетською тематикою (напр. „Єгипетські барельєфи", „Ра Менеїс", „В дому роботи, в країні неволі"), й дав аналізу її творів після того року, коли Леся Українка безпосередньо ознайомилася з тогочасним Єгиптом під британською владою („Весна в Єгипті"). Наприкінці автор згадав про її останній твір — прозову спробу обширної повісти з життя єгипетської жінки під наголовком „Еккбал-ганем". У висновках автор ствердив мистецьку доцільність „літературно-єгипетського періоду" в житті й творчості Лесі Українки, різноманітність форми й тематики, творчу наснагу й високий рівень уяви в тому періоді.

Леся ХРАПЛИВА

КОЛЯДА

Загостила до нас Коляда,
З несучасних світів подорожня.
Та не знала, що кожен її виглядав,
Бо постукала стиха: — Чи можна?

Розказала про площі тих міст,
Тих засніжених: в тузі та в мрії,
Де в медах святвечірніх — колосяний зміст,
Над містами — іскристі завії.

З уст вишневих дзвенить коляда
Старосвітська на площах, без стриму.
На ялинках жевріє червона звізда,
А в зіницях зоря Вифлеєму.

Небозвід гомінкий, без кінця,
Коляда розгойдала, мов дзвони,
Що розсвічують свічами людям серця,
А тиранам розхитують трони.

Що звіщають новий льодолом:
Розруйновані вишки і стіни;
Не ракети жагучі, не згубний атом,
Лиш Дитя безборонне на сіні.

Приняли те Дитятко вночі
При закритім вікні, у підвалі,
Там, де Ірода не боячись,
Про весняні розтопи писали.

Поклонились Дитяті з-над хмар,
Захистили в безжалісну зиму,
Прийняли з рученят Всемогутнього дар:
Щоб безстрашні були, одержимі.

∴

Завітала до нас Коляда
В чистобілій, сніжинковій свиті.
Обступили. Хто в очі ясні заглядав.
На коліна впросилися діти.

Розлунилися простори й час.
Давнетуженим дихали груди:
Коляда на покуття зійшла, поміж нас,
Та, що там. Та, що завжди. Що всюди.

Після 1-місячної перерви відновлено Паризьку конференцію про В'єтнам

Париж. — На четвер 6-го січня 1972 призначено 139-те з черги засідання так званої мирової конференції про В'єтнам, перше після засідання 9 грудня мин. року. Американська делеґація відмовилася прийти на засідання 16, 23 і 30 грудня мин. року на знак протесту проти безплідного характеру тих засідань, на яких комуністична сторона не хоче ділово дискутувати про можливості замирення. Комуністи з свого боку заявили, що вони також не прийшли б на засідання 30 грудня з уваги на бомбардування американськими літаками Північного В'єтнаму. Паризька конференція, яка пережила вже різні „кризи", відбуває за прийнятим звичаєм свої засідання кожного четверга. На засіданні 6 січня — передбачують газети — вирине справа бомбардування Північного В'єтнаму і справа американських полонених. У зв'язку з минулонедільною заявою президента Ніксона щодо полонених і закиду, що його зробив демократичний сенатор Джордж МекҐоверн, що Р Ніксон говорить неправду про можливості звільнення полонених, появилась в цій справі півофіційна заява з урядових кіл. Вона з'ясовує що американська делеґація на Паризькій конференції про В'єтнам не зголошувала виразної пропозиції, яка лучила би звільнення полонених з проголошенням дати відкликання збройних сил ЗСА з В'єтнаму, але вимагала б ближчого з'ясування в цій справі комуністичного становища і коли комуністи відмовилися давати будь-які ближчі пояснення, то американська сторона прийшла до висновку, що все одно кожна американська пропозиція була б відкинена.

Солженіцинові дадуть нагороду Нобеля на приватній церемонії у Москві

Стокгольм. — Шведська Академія наук проголосила, що вона погодилася передати совєтському письменникові Александрові Солженіцинові, лавреатові нагороди Нобеля з літератури за 1970 рік, диплом і медалю на приватній церемонії у Москві. Солженіцин не поїхав до Стокгольму на офіційну роздачу нагород, бо лякався, що совєтські власті не допустять його назад. 83.000 дол., пов'язаних з тією нагородою, зложено на ім'я А. Солженіцина в одному швайцарському банку. Швеція не погодилася перевести церемонію передачі диплому й медалі Солженіцинові у своїй амбасаді у Москві, боячись, що совєтський уряд важатиме це за неприхильну йому демонстрацію, бо Солженіцина виключили із спілки письменників та ставляться до нього вороже за його критичне ставлення до політики режиму супроти інтелектуалів та всякої творчости. Сам Солженіцин запропонував у листі до секретаря шведської Академії Наук д-ра Карля Рагнара Герова, що коли не можна уладити такої церемонії у шведській амбасаді у Москві, то можна б улаштувати її в приватному помешканні з приявністю яких 30 осіб. Час і місце тієї церемонії будуть ще узгіднені з Солженіциним.

СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ

З уваги на те, що в цьому виданні „Свободи" не можна було помістити всіх надісланих різдвяних побажань, частина з них буде надрукована в черговому виданні „Свободи", яке появиться у святочному оформленні та буде надруковане в четвер, 6-го січня, з датою суботи, 8-го січня.

Адміністрація „Свободи"

Д-Р МИХАЙЛО БОРЕЦЬКИЙ СТВОРИВ НАУКОВІ ПІДСТАВИ ДЛЯ ТЕПЕРІШНЬОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ЗСА

Вашингтон (юст). — Дня 14-го грудня 1971 року, наперед Сенат, а згодом Палата Репрезентантів прийняли звіт і пропозицію конференції обох Палат продовжити й поширити управнення Президента зі Закону про Економічну Стабілізацію до кінця квітня 1973 року.

Базою для сформульованої Урядом президента Ніксона теперішньої економічної політики ЗСА стали досліди і тези затрудненого в Департаменті торгівлі економіста українського роду д-ра Михайла Борецького.

Як на те, що пропозиція вийшла від республіканського Президента до демократичного своєю більшістю Конґресу, і то напередодні виборчого року, прийняття пропозиції пройшло легко і без поважнішої опозиції. Поправді, хоч від початку демократи в Конґресі критично ставились до всіх економічних починань, Ніксона, перший основний акт його нової економічної політики в половині серпня 1971 року („замороження" платень і цін) був прийнятий обома палатами, зокрема демократичною більшістю, з виразною прихильністю, і пройшов довολі гладко через законодавчу машину. Продовження управнень Президента в „другій фазі" його економічної політики потвердило це прихильне становище леґіслятури. Очевидно, політики, а зокрема економічні теоретики та експерти ЗСА і світу, широко на це відгукнулись, аналізуючи, критикуючи, віщуючи... Особливу увагу вони присвятили джерелу цього модерного „НЕП-у", що справді вияснює ґенезу Президентових рішень. А для нас воно особливо цікаве.

Фаховий журнал з Риму „Л'Еспрессо" з 24-го жовтня ц. р. у статті „Суперман згубив колесо", з підтитулом, „Криза ЗСА — несподіване відкриття" пише: „Причиною, чому Ніксон несподівано встановив скрутні контрольні заходи, був рапорт на 38 сторінок п. н. „Турботи з приводу сучасного положення ЗСА в міжнародній торгівлі", в якому була включена окрема обгортка з написом „Технологія і міжнародна торгівля". В цьому рапорті економіст Михайло Борецький з Департаменту Торгівлі виказав, що значний занепад у платничому балянсі ЗСА, слідний вже від кількох літ, не може бути спричинений тільки інфляцією, бож в шістдесятих роках великі европейські держави, Японія й Канада переходили ще більшу інфляцію, як ЗСА, а все таки могли розвинути свої індустріяльні і технологічні спроможності скорше, як ЗСА, і продукувати товари по нижчих цінах"...

Лондонський відомий журнал „Файненшел Таймс" з 14-го вересня теж пише: „Д-р Михайло Борецький, економіст українського походження з Департаменту Торгівлі написав наукову працю про т. зв. „технологічну прогалину" („геп"), що притягнула увагу м-ра Ніксона і його найстарших дорадників..." Американські журнали, як „Саєнс" (2 квітня 1971), „Ю. С. Нюз енд Ворлд Репорт", „Нюзвік", „Бизнес Вік", „Нешенел Обсервер", „Крішчен Саєнс Монітор" і ряд інших широко обговорюють тези М. Борецького, теж признаючи йому ролю того, що спричинив зворот в офіційній економічній політиці.

Телевізійні коментатори і поважний бизнесовий журнал „Форчин" перевели з ним інтерв'ю. Може найширше дискутують з „буржуазним економістом" Борецьким совєтські економісти, наприклад, у новій збірній праці „Критика буржуазних концепцій економіки соціялізму" (Москва, 1971); зрештою, вони мали для цього особливу причину. А ролю праць д-ра Борецького в рішеннях Президента відносно „Нової Економічної Політики" потвердив і лист з Білого Дому, в якому

(Закінчення на стор. 7-ій)

Архиєпископ Григорій Зверхник УАПЦ на чужині закликає допомагати ближнім, ув'язненим і хворим

Чикаґо. — В опублікованому з датою 7 січня ц. р. Різдвяному Архипастирському Посланні Архиєпископ Григорій, Зверхник Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині (УАПЦ) присвятив головну увагу питанням допомоги. „Христос народився для того — пише Владика у своєму посланні — щоб знищити на землі самолюбство, облуду та кривду, яка панує, а збудувати Царство Боже, оперте на справедливості, милості і правді. Він і тепер народжується в родинах, де панує Дух Божий з Христовою наукою, де батьки дають добрий приклад своїм дітям, як і сказано: „Всяке добре дерево родить овоч добрий, а пусте дерево родить овоч лихий. Не може добре дерево родити лихого овочу, ані пусте дерево родити овочу доброго. Оце ж по овочах їх пізнаєте їх. Остерігайтесь лжепророків... і пізнаваєте їх по овочах їх" (Матф. 7, 15-20), а прихиляйтесь до тих, що люблять Бога і ближніх та кожному бажають добра і щастя згідно з Христовою наукою. Народжується Христос і в серцях добрих Архипастирів і Пастирів, які присвятили себе вірно служити Святій Церкві згідно з наукою Ап. Павла (1 Тим. 3, 1-7; 5, 17). А крім того повинні давати всяку допомогу потребуючим, підносити впалих на дусі, провідувати засмучених у в'язницях та хворих у лікарнях. Народжується Христос і в серцях тих дітей, які опікуються своїми старенькими немічними родителями і дають їм всяку допомогу".

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65 ¢

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нова Радість стала

Здається, ніщо краще не характеризує великої містерії Різдва Христового, його розуміння, значення та вартости, як наші незрівнянні українські колядки. „Бог Предвічний народився", „Небо і земля нині торжествують", „Веселая нині настала новина", „По всьому світу сталась новина", „Возвеселімся всі разом нині", „Нова радість стала" — усіх не назвати. А головне мотто майже всіх наших колядок це — новина і радість. Бо й справді нічого більше не потрібно людям у цій нашій земній „долині сліз і горя", як тієї дійсної радости, що її принесло воплочення Божого Сина для нашого спасіння. Не диво, що цієї радости всі собі взаємно бажають під час та з нагоди Свят Різдва Христового.

Народжений у Вифлеємі Бог Предвічний не тільки приніс нам ту вимріяну радість, що її дають віра й надія на життя вічне, але й навчив нас шукати і знаходити її в нашому дочасному щоденному житті. Без уваги на всі удари долі, на всі нещастя, які можуть зустріти людину, життя таки варте того, щоб ним жити, і воно вже само по собі є радістю. Це стосується як до одиниць, так і до громади та народу. Це правда, що наш нарід все ще очікує тієї ясної зірки, що сповістила б йому народження волі, також правда, що й українці у вільному світі мають багато труднощів та невдач, але серед них є й багато дечого такого, що може сповнювати наші серця справжньою радістю. Згадаймо тільки для прикладу дещо з минулого року. Чи це розвиток українських студій в Гарварді, чи завершення коштовного видання монументальної англомовної Енциклопедії Українознавства, чи замітні успіхи наших громадян, як д-ра Михайла Борецького, вістка про якого подана на іншому місці в цьому числі, урочисте відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові цим разом у столиці Арґентини, чи успіхи наших істориків на недавній конвенції Американського Історичного Товариства чи всілякі інші досягнення, зреалізовані і заплановані, аж до того, що наша громада відгукнулася на заклик своєї центральної репрезентації, Українського Конґресового Комітету Америки, і впродовж одного місяця виконала намічений ним плян збірки Національного Датку. Все це дає багато причин для того, щоб під час цьогорічних Свят Різдва Христового прославляти Предвічного Бога та радіти справжньою радістю подарованого нам нашим Творцем життя. Веселих Свят!

Різдво в Україні

Ще стоять кордони, залізна завіса огортає щільно українську землю, відмежовуючи людей України від волі й широкого світу, але все частіше прориваються з нашої Батьківщини подихи весни, відгомони глибоких внутрішніх зрушень в українській духовості, ознаки відродження Божої віри й науки.

На оборону предвічних національних і релігійних традицій не вагаються ставати у відкритий бій за українську правду молоді українські науковці — історики і мистецтвознавці, беручи на себе не раз важкий хрест багаторічного ув'язнення і заслання, відриву від рідних і України.

У творчості молодих українських поетів все частіше й сильніше починають завойовувати належне їм місце не тільки світлі й великі події минулої української слави й величі, але й також заворожують їх своїм незнищенним чаром і глибокою вірою багатовічні святині України — Нерушима Стіна київської Софії, покров Божої Матері над волинським Почаєвом, могутня постать святого Юрія Переможця над західньоукраїнським Львовом.

Українські мистці повертаються до невичерпних джерел народного мистецтва, народної обрядовости і звичаєвости, до скарбниць української археології й історії, черпаючи з них все нові й нові теми для своїх картин, графік і праць.

І водночас із цим усе частіше й голосніше лунають в Україні колядки і щедрівки, не ті попідроблювані під совєтський лад, але давні і традиційні українські різдвяні пісні, пронизані глибокою вірою і правдою Христового Народження. Не дідусі і не бабусі, не старші віком чоловіки й жінки створюють їх, але молоді дівчата і юнаки, оті, що виросли вже в умовах режимної школи і під тиском офіційного атеїзму.

Іде, лунає також сьогодні — як і колись, як завжди — різдвяна коляда Україною, сповіщає увесь люд й увесь світ про те, що живим залишилося й залишиться Різдво в серцях і в домах українських людей, не зважаючи на всі утиски безбожного окупанта.

Пантелеймон Ковалів

ВЕЛИКА РІЗДВЯНА РАДІСТЬ

Ще перед створенням світу предвічно народжений Син Божий нині народжується в образі людини, щоб усіх людей відродити на грішному шляху життя. З року в рік ми згадуємо цей день, святкуємо його як день Народження Христа, народження тих великих чеснот, які Він приніс на землю. А відходячи назад на небо, Він сказав: „Я з вами до кінця світу". Це значить, що Він був, є і буде з нами як Предвічне Слово, світло, що освітлює нам шлях нашого земного життя.

Свята Церква закликає нас зустріти належно Народження Спасителя й славити Його словами ангельської пісні: „Слава на небі Богові".

Уже минає друге тисячоліття від часу Народження Христа, і в людському серці дедалі більше виявляється радість, яку ми висловлюємо словами: „Христос народжується, славте Його"! І дійсно, тільки заради нас зійшов з неба Син Божий і, втілившись, став правдивою Боголюдиною.

Сталася тайна благочестя: правдиве Божество з'єдналося з правдивою людськістю. Господь народився від жінки і став подібним до нас у всьому, крім первородного гріха.

Через Пресвяту Діву Марію людське тіло іпостасно з'єдналось з Божеством, обожилось . . .

Св. Атанасій Александрійський пише: „Людина, що підпала під первородний гріх, має тіло, що стало тлінним і смертним, але Божественне Слово, втілившись і прийнявши людський образ, освятило єство людини, яке, залишившись видимо під законом тління і смерти, по суті вийшло з-під його впливу".

Відтворення Образу Божого в людині, що був знівечений гріхом, сталося Народженням Христа. Це надзвичайна подія в історії людства, подія, якої не можна осягнути людським розумом, а можна тільки прийняти вірою в Христа, як Сина Божого, що прийшов у світ грішників спасти.

Коли давній Адам знівечив Божественні властивості людської природи, то Ісус Христос зійшов на землю, прийняв тіло людини, що було до Адама. Через те часто називають Христа Другим Адамом, що переміг гріх першого Адама й проклав шлях до вічного життя.

Звідси й подвійна назва: людина Ісус був у той же час Христом, Сином Бога живого (Лук. І, 31-35).

Людині знову відкрились двері життя вічного. Для цього й народився в Вифлеємі Христос. В різдвяній літійній стихирі співається: „Радіють ангели всі на небі, радіють люди на землі, радіє вся твар. Запанувало царство миру і любови на землі".

Залунала на небі ангельська пісня: „Слава на небі Богові, на землі мир і між людьми благовоління". Ця радість ввійшла в людські серця й піднесла їх на висоту небесної слави. А в народі навіть створився звичай вітатися словами: „Христос народжується, славте Його!"

Коли в людині немає Божого світла, вона не бачить і не може побачити свого зла. Їй здається, що все гаразд, що вона краща від інших. Душа, яка перебуває в темряві, буває незадоволена іншими людьми, але своїм моральним рівнем вона завжди задоволена. Душа не бачить свого гріха. Зло можна побачити тільки в світлі Божественної правди. Коли в душу входить благодать Божа, людина відразу бачить свою недосконалість, свою моральну слабість.

Таку благодать приніс на землю народжений Син Божий. Як тепла вода огріває тіло, очищає його, так і пришестя на землю Спасителя огріває, очищає душу людини, що з вірою зустрічає Народження Христа.

Христос Народився!

БОГДАН ЛЕПКИЙ

З КОЛЯДОЮ

Дідух під ногами
І сніп на покутю,
Мати білими руками
Кладе на стіл кутю.

Мак, мід і пшениця —
Старосвітська страва,
Щось забуте, давнє сниться
Спомином ласкавим.

Щось давно забуте
Та для серця вічне.
Через доли-гори чути
Наше „Бог Предвічний".

Через гори-доли,
Мов з другого світа,
Йдуть до тебе з колядою
Молодії літа.

Відчиняйте двері!
Накривайте столи!
Бо вже такі, як були ми,
Не будем ніколи . . .

— — — — — — —

Розвіялась радість,
Як дим у просторі . . .
А ми таки дожидаймо
Різдвяної зорі.

Зорі, що сіяла
Там, де та стаєнка,
Що в ній колись народилась
Божая Дитинка.

Божая Дитинка,
Великеє слово . . .
Будем вірити, що правда
Вродиться наново.

Що вродиться правда,
А кривда пропаде
І що колись наша слава
На покутю сяде.

Мак, мід і пшениця —
Старосвітська страва . . .
Щось забуте, давнє сниться
Спомином ласкавим.

Щось ніби забуте,
Та для серця вічне . . .
Через доли-гори чути
Наше „Бог Предвічний".

І. Вовчук

ТРИ СИЛИ ЗУСТРІЛИСЯ

(3)

Колоніяльний вузол розрубано

Напруга зростала. Великі потуги в ОН, балянсуючи мир, приглядалися до подій в Індостані. І трохи допомагали потерпілим утікачам. А в Москві і Пекіні не приглядались, а діяли. В серпні ц. р. московський уряд большевицької імперії, занепокоєний потеплінням у відносинах між ЗСА і Китаєм, поспішив укласти 20-річний договір дружби з Індією. З затісненням дружби поплила і полетіла до Індії військова амуніція і всіляка допомога бенґальським утікачам та й Індії. Давня засада московського імперіялізму: допомагати визволятись, щоб закріпитись, а після того й до рук прибрати. Пекін не раз заявляв про підтримку Пакістану, а як запахло війною, задеклярував ще більше. ЗСА допомагали обом до вибуху війни. А як індійські війська разом з повстанськими силами почали тиснути на пакістанську армію в Бенґалії, Вашингтон поспішив заявити, що відповідальність за війну падає на Індію.

Війна була коротка. Індійське військо в співдії з бенґальськими загонами „мукті бахіні" здобули Східній Пакістан. Національна Ліґа проголосила незалежну державу Бенгла Деш, яку визнав індійський уряд. В Західньому Пакістані під тиском політичних сил президент Яхія Хан уступив. Новий президент Бхутто формує уряд і заповів про поїздку до Пекіну. Це буде друга його подорож до китайської столиці. В листопаді минулого року він очолював місію, вислану його попередником до Китаю шукати допомоги незадовго перед вибухом війни. В Пекіні обіцяли багато і голосно, але мало здійснили.

В Москві не поспішають з визнанням Бенгла Деш, московська дипломатія наполягає на мирному політичному урегулюванні конфлікту „без будь - якого втручання зовнішніх сил". Не в інтересах московської великопросторної політики чиєсь втручання в індостанський субконтинентальний конфлікт на території Індостану. Використовуючи дипломатичні успіхи від першої зустрічі трьох разом, кремлівські володарі СССР хочуть міцно закріпити свої впливи в цьому просторі, оточувати Китай з півдня. „Маоїзм, — твердить „Коммунист" (ч. 17), — один з найнебезпечніших ворогів, з яким будь-коли доводилось зустрічатися марксистам в історії революційного руху".

Московський уряд знає добре, що Бенгла Деш без сторонньої допомоги важко буде утримати проголошену незалежність. Продовольчі запаси мінімальні, а за деякими твердженнями майже вичерпані. Населення вимучене повенями і громадянською війною, а крім того 10 мільйонів утікачів опинились на терені Індії, яка ледве дає раду з своїми продовольчими труднощами. Щодо допомоги СССР, то, як висловився граф Вітте, в засаді московської політики (царської) завжди було загарбувати те, що недобре охороняється, а не допомагати. За большевицького панування ту засаду посилено. Та й немає дуже чим СССР допомогти, бо сам він змушений закуповувати десятки мільйонів тонн збіжжя цього року в Канаді і ЗСА.

Незалежність Бенгла Деш посилить рух за незалежність серед народів Індії, яка є багатонаціональною країною. А в московському царстві стимулюючо впливатиме на боротьбу націоналізмів поневолених Москвою націй. Про це натякав 9 грудня ц. р. виконуючий обов'язки міністра зовнішніх справ Китаю, погрожуючи урядові Індії: „Коли він (уряд) наперекір всьому буде впертим до кінця в своїх діях, то кінець - кінцем матиме гіркий урожай, вирощений ним". („Новое Время", ч. 51, грудень м. р.). Московська преса, лаючи ЗСА за виступ разом з Китаєм, робить припускальні висновки, що між урядами обох країн досягнуто якісь далекойдучі порозуміння.

У „Правді" з 22 грудня надруковано статтю В. Маєвського, в якій він, даючи докладну аналізу китайської політики в світі, „доводить" про наявність якогось домовлення двох. Щодо індійсько-пакістанського конфлікту, то „Правда" іде ще далі, твердячи, що саме це зговорення було „одним з тих факторів, що привели до переміщення кораблів американської Сьомої Фльоти в Індійський океан".

Хоч зброю в Індостані й завішено, але це не означає закінчення субконтинентального змагу в цьому просторі. Новий президент Західнього Пакістану Бхутто після присяги заявив: „Єдність Пакістану має бути збережена. А мир може бути тільки тоді, як Індія поверне те, що захопила" з допомогою СССР.

Як згадано вище, новий президент заповів подорож до Пекіну, щоб зустрітись з Чу Ен-лаєм, шукаючи допомоги. А його вперше за багато місяців китайсько - московського діялогу „Правда" називає „одним із найголовніших спричинників протиіндійської і протисовєтської кампанії".

Після 16-денної війни протиріччя в Індостані не зменшились, не послабилась і конфліктова напруга. Пороху, і то сухого, дуже багато, не бракує й іскор в обох політичних ляборагоріях: московській і пекінській. Пекін інспіруватиме і заохочуватиме „підривні рухи", пропакістанські заворушення в Індії, щоб витіснити СССР із здобутих позицій на півдні, в Індійському океані. З 1968 року московські військові і торговельні кораблі кружляють в його просторах, шукаючи постійних баз, щоб з них загрожувати Китаєві з півдня. Перемога Індії, здобута з допомогою СССР, скріплює в Москві надії, що вона їх матиме. Коли б це сталося, то стратегічне становище Китаю значно погіршиться. Можливо, що перспектива „оточення" в значній мірі визначила позицію ЗСА в зустрічі трьох сил при обговоренні індійсько-пакістанського конфлікту і вплинула на виступ Вашингтону проти Індії.

Якщо так, то можна припускати, що поїздка президента Ніксона до Китаю в лютому цього року дасть більші наслідки, як то передбачалося. „Ми зламали лід. Тепер маємо попробувати воду, подивившись, наскільки вона глибока", — так заявив Президент на пресовій конференції 24 квітня ц. р. відносно нового курсу політики в Азії. В субконтинентальній зустрічі трьох сил виявилось, що вода дуже глибока. І вибухових вузлів нав'язано немало.

Багато їх і в імперському царстві СССР. Національні сили — націоналізми поневолених Москвою націй тиснуть на імперську тоталітарну конструкцію, а велика вашингтонська політика заплющує очі, вдаючи, що не бачить. Час би вже й прозріти.

(Кінець)

Д-р Михайло Данилюк

МЕДИЧНЕ І СВЯТОЧНЕ

„Я його лікував, Бог його оздоровив".
Д-р Амброаз Паре
(1517-90)

Ці глибокі слова знаменитого французького лікаря ХУІ століття, який став батьком модерної хірургії, що засновувалась на вивченні анатомії людини, не втратили своєї ваги. Не йдеться тут про лише суто релігійний зміст такого вислову, бо для такої інтерпретації покликані кваліфіковані теологи. Вдаряє нас у цих словах правдива людяність, глибока скромність із відсутністю будь - якої зарозумілости. Ці слова стали наче дороговказом крізь століття. Цитований вислів породжує похідні думки. Скільки, фактично, може лікар, навіть сучасної доби, нести відповідальности за первопричини здоров'я і недуги людини, за оздоровлення при всяких обставинах? Адже завжди — при малих розладах і при критичних недугах очі пацієнта звертаються на лікаря, щоб він спромігся зробити все, оздоровити все до кінця, перерішити всі проблеми здоров'я.

Певна річ, що наша доба принесла досягнення у лікуванні, нові методи, кращі знання, вибагливі медикаменти, якими продовжено пересічний вік людини, збережено мільйони від пошестей, врятовано мільйони від різновидних недуг. Але це не вирішує проблеми „до кінця". Люди хворіють, іноді й на такі недуги, з яких інші повністю вилікувались. Невже медицина вибирає собі щасливців або пацієнт „не попав" у руки „відповідного" лікаря? Звичайно, справа не в цьому.

Кожна людина, з її добрим здоров'ям або недугами — це у своєму заложенні продукт не медицини або лікаря, а передусім генетичних, спадкових властивостей, іноді стан є продуктом обставин, часами власного занедбання. Ніякий лікар не підсуне людині високого тиску крови, жовчевих камінців, апендициту, виразки шлунка, артеріосклерози, п і с тряка легень і т. д., хоч і очікується від нього, щоб він „напевно" все передбачив і усунув.

А тим часом це не завжди можливе. При всьому знанні й охоті допомогти лікар завжди залишиться людиною, і важко сподіватись від нього пророчих здібностей. На базі цього людського права він може іноді навіть дещо переочити, хоч і невідомі випадки, щоб це було зроблене справді свідомо. По суті лікар не є володарем життя і смерти, він не є повним майстром усіх медичних досягнень, а лише їх слугою. І людиною.

**

Власне, про цю людську сторінку лікаря хочеться під свято згадати. Це не тому, щоб поставити наголос якраз на лікарську професію. Наголос і увага завжди належать недужій людині, її болям, терпінням, радості видужання, хвилюванням за здоров'я і життя. Все ж появляється бажання зарризикувати твердженням, що раз на десять - двадцять років можна б присвятити хвилину уваги цій тіні у білому халаті, на яку автоматично звертаються очі у випадку скрути.

Під білим халатом також б'ється серце, тремтить у напруженні мережа нервової системи, наполегливо працює думка, шукаючи кращої розв'язки для зболілої людини, яку обслідують вправні руки. Оперувати? Лікувати консервативно? Де кращі шанси видужання, продовження життя? Робити рішення негайно чи вичекати?

Тінь у халаті перетворюється у клубок нервів, забуває про своє існування, свою родину, довкілля, щоденні справи, цілий світ. Напруження зосереджується, нервові фібри, наче радарова сітка, огортають складну проблематику ось цієї реальної людини на операційному столі, на ліжку лікарні, в кімнаті швидкої допомоги чи перед рентгенівським апаратом. Адже треба, застосувавши досвід науки, зробити рішення, витримати тягар ускладнень у процесі лікування. І бути готовим зустріти наступну людину із цілком відмінними проблемами. А потім іншу, ще десяток. День за днем, рік за роком. Посвітити, ведучи сотню за сотнею людей крізь їх болі, добиваючись на цьому шляху сліз радости. Пережити з кожним із них його терпіння, сподівання, видужання. Іноді — трагедію.

Так, це треба стати справді слугою професії, основним призначенням якої є допомога недужій людині, відчуваючи водночас не тягар обов'язку, а повагу і любов до мистецтва оздоровлення. Вона, ця повага, мусить мати свій корінь, і чи не найкраще про це висловився батько медицини Гіпократ: „Там, де є любов до людини, там також є любов до мистецтва професії".

**

Все ж лікар залишається тільки людиною, з людськими спроможностями. І не судіть його за це. Він, як і ввесь допоміжний медичний кадр — це продукт досвіду і досягнень медичних і біологічних наук, які, в свою чергу, формувались кращими дослідниками, ентузіястами, винахідниками. Але лише людьми. Лікар у практичному житті — це їхня тінь. Тільки вірна.

Не судіть його, коли і в нього існують людські пристрасті. Не судіть, коли він, маючи на увазі важливіші проблеми професії лікування недужих, мимохіть переочить дрібні справи. Не кидайте всієї вини на нього за надщерблене здоров'я або неуспіх у лікуванні. Оздоровлення має, крім рецепти, ще й душу базу, і про неї чудово висловився д-р Паре, як це зацитовано на початку цієї статті. Різдво — чудова нагода, щоб над цією філософією застановитись глибше.

Ця тінь у білому халаті ще не один мільйон разів віддасть людині все своє знання, сили, недоспані ночі, на-

(Закінчення на стор. 8-ій)

Віра Кохно і син Валентин

ТРЕТІЙ МИТРОПОЛИТ УАПЦ ІВАН ПАВЛОВСЬКИЙ

(4)

Від архиєпископа Уманщини Всеч. о. Миколая Карабіневича*) батько одержав призначення настоятелем у с. Городецьке. В 1931-32 рр. на Уманщині почався голод, вся наша родина була пухла від голоду. Церкву в с. Городецьке закрито. Батько звернувся до свого приятеля арх. К. Малюшкевича, чи немає якогось вільного місця при Соборі св. Софії в Києві, а рівночасно звернувся і до митроп. І. Павловського в Харкові.

У той час настоятель св. Софії був арештований, і парафія шукала священика. Від арх. Константина прийшла відповідь, щоб батько зразу їхав до Києва. Послуживши там місяць, батько був обраний настоятелем, — Свято-Софійського собору. В УАПЦ єпископ призначав священика тимчасово, а парафія, якщо він їй подобався, через місяць обирала його настоятелем.

Наша родина, приготувавшись до виїзду в Київ, одержала листа з Харкова від митр. Івана. Він писав, що помер настоятель Воскресінського Собору о. прот. Сергій Халява і харківська катедральна парафія потребує священика. В листі радив, щоб о. М. Кохно переїхав до Харкова, бо там, мовляв, далеко спокійніше і духівництво не переслідують так, як у Св.-Софійському Соборі.

Далі митроп. Іван писав: „Ви ще людина молода (батькові тоді було 36 з половиною років — В. К.), маєте малих дітей, молоду дружину, а також знаєте, які обставини і що чекає Вас у Києві. Без ніякого вагання переїздіть до Харкова".

Цього листа негайно переслано в Київ. Порадившись з арх. Константином, який погоджувався з думками митроп. Івана, батько виїхав до Харкова. І так, замість їхати до Києва, в липні 1932 р. ми прибули до Харкова голодні, обдерті й босі.

Був теплий сонячний день. Батько вийшов зустрічати нас, але ми його не пізнали — так змінився. Виглядав молодо, поправився, парафіяни купили йому новий одяг. Та головне — ми побачили на його обличчі усмішку й радість, якої давно не бачили. Радости не було меж, бо ми відчули, що після голоду почнеться нове, світле життя. Приїхали з вокзалу прямо до Собору, де нас зустрів митроп. Іван. Тепло й щиро обцілувавши всіх, запросив до свого помешкання. Увійшовши в кімнату, на великій стіні ми побачили прекрасні великі портрети Т. Шевченка, І. Франка й Лесі Українки.

Тимчасово до нашого приїзду у митроп. Івана мешкав і наш батько. Щоб скласти трохи грошей для нашого приїзду, нагодувати і в щось одягти, він купував на базарі обрізки-шкуринки з хліба та смердючу рибу і з того жив. І коли ми приїхали, він купив вдосталь хліба, зварив борщ і ще щось, одним словом приготував усе, що було в його спроможності.

Обідав з нами й митроп. Іван, на його устах ми бачили радість, щирість, теплоту і батьківську любов. З пригніченням дивився він, як ми жадібно ковтали їжу. Наш одяг хоч був і чистий, але ввесь у латках. Я був у чоботях, а брат у подертих сандалах. Митрополит радів, що матиме двох малих іподияконів, і з того часу аж до його виїзду в Київ під час відправ я тримав жезло, а брат Тарас — свічку.

Перед виїздом до Києва митроп. Іван запросив нас до своєї кімнати, показував свої фотоальбоми, в яких була маса різних цінних і історичних фотографій з часів Відродження УАПЦ, а також з періоду нищення храмів на Україні. Особливо запам'яталося фото зруйнованого і зірваного Св.-Миколаївського Собору в Харкові — першої парафії і катедри УАПЦ на Слобожанщині. Показуючи фота, митр. Іван докладно оповідав історію кожного з них і казав, що коли він і інші відійдуть, то наш обов'язок пам'ятати про них. Вже будучи дорослими, ми зрозуміли глибоке значення цих слів.

Митрополит Іван Павловський — людина високої культури, відповідальний редактор органу УАПЦ „Церква й Життя", талановитий організатор — передбачав майбутні тяжкі часи на Україні. В останні роки він таємно висвячував у сан священика довірених і чесних членів Церкви, надіючись, що колись наша Церква відродиться і потребуватиме священнослужителів.

У червні 1935 р. церкву св. Миколи Притиського — останню катедру митр. Івана в Києві — безбожна влада замкнула і запечатала. Митроп. Іванові НКВД наказало негайно виїхати поза межі України. Він виїжджає з Києва і зупиняється в Білгороді, за 50 кілометрів на північ від Харкова. В травні 1936 р. там його заарештували, сконфіскували все майно і заслали на Сибір або розстріляли**).

В 1946 році в брутальний і жорстокий спосіб ліквідує Москва нашу національну святиню на західніх землях — Українську Греко-Католицьку Церкву.

Сьогодні у вільному світі руками Московської Православної Церкви, через патріярха Пімена, Москва прагне за всяку ціну поневолити і знищити нашу Українську Автокефальну Православну Церкву.

Тому в цей тяжкий і відповідальний час, коли український народ потребує від нас єдности, ми мусимо за всяку ціну втримати наші обидві Церкви, в першу чергу як національні. Всякі відхили збоку ієрархів, священнослужителів і мирян, щоб позбавити наші Церкви національного ґрунту, ми мусимо твердо поборювати.

Тому кожний член української спільноти, харитативні та громадські організації і всі політичні партії мусять стояти в обороні наших Церков і бути відповідальними за їхнє існування та всіляко їх підтримувати.

Лише український народ відповідає за долю Української Церкви. Церква — належить народові.

*) Арх. М. Карабіневича арештовано в Умані і вивезено до Москви, а в 1935 р. розстріляно).

**) У згадуваній вище праці проф. І. Власовський невірно подає про перебування митроп. І. Павловського в Черкасах і про його арешт там.

(Кінець).

Катря Чагар

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ...

Народився Бог на санях
в лемківськім містечку Дуклі.
Прийшли лемки у крисанях
і принесли місяць круглий.

Б. І. Антонич

Ідуть лемки з Буківська, з Риманова, з Тісни, з Команчі, з Одрехови, з Ванчі, з Коросна, ідуть з усієї Лемківщини Бога предвічного вітати. Ідуть лемки з колядою.

Там гори під білими пеленами із снігу срібно-білим ланцюгом обвели небосхил. Там вітри з хмарами гуляють. Ніч свята надходить. Проблискують зірки з-поза хмар. Янголи в білих чохликах злітають і сонний янгол на скрипочці грає у тиші безконечній.

Тільки співи божественні й коляди чути, як ліси шепочуть молитви. Тоді дикий затихає звір і заходить у нетрі, повний жаху, вовки не виють, бо Господь сам у цій превеликій тиші сходить на землю в цю ніч.

Свят-Вечір...

Кому не сниться рідна хата, кому не сниться принесена з лісу ялинка, і дідух і скатерть на столі на сіні, колачі і дванадцять страв у сам Свят-Вечір...

І полазник, коли дається коровам і волам решітки з святої вечері. Тоді ревуть воли й корови, блеять вівці, бо діється щось надзвичайне.

Хатки присіли на долинах гір. Світла ясні у віконцях. Це свічі воскові світяться на столах. У хатах люди засіли до святої вечері. Чисто обмиті, у святочній одежі. Перед вечерею колядують коляду: „Бог Предвічний". Потім господар хати ділиться з кожним з челяді просфорою з медом і бажає дожити до другого року.

Гомонять здалека коляди. Різдво...

Білі метелики із снігу — пролітають. Сиплються навколо гір наче мережану сіть розтягають. На ялицях гойдаються гілки повні снігу. На соснах теж біла одіж, пригинаються віти до землі.

Стріхи хат пухом білим обсипані. Мороз малює квіти на вікнах, а вітер дзвонить шибками.

Сян скований льодом. Замовк. Не плюскочуть хвилі води. Риби заховалися під льодом.

Дороги засипані снігом. Ще темно, а люди спішать до церкви і протоптують дорогу.

Прокинулись спросоння хрести придорожні.

В церкві горять світла. Великий престіл освітлений ярко, а бічні нави потопають у сутінку.

„Рождество твоє Христе,
Боже наш!
Возсія мирові світ разума".

Лунають співи. Люди клякають і моляться. Чути запах кадил з ялівцю...

***

А тепер пусті хати, пусті столи, пусті ясла, пусті церкви.

Вороги сплюндрували Лемківщину ясну.

Любов Коленська

ВИЙДИ, ВИЙДИ ГОСПОДАРЮ...

Як у когось щире й нелукаве серце — хай слухає... Наперед він почує шепіт, а потім ніби розговір людський — це на Святий Вечір говорять звірята, щоб возвеличати Христа Царя.

Перші, що приклякнули перед новонародженим Христом — це верблюди, які на спинах привезли трьох мудреців. А там, у великій радості, зібралася уся домашня худібка, щоб своїм віддихом захоронити Божого Сина перед великим холодом. І відтоді, по цілій Европі пішло повір'я, що за те звірята дістали незвичайний дар — говорити поміж собою людською мовою раз в рік, на Свят-Вечір. І на Україні глибоко переконані й вірять у те, що у цю ніч худібка розмовляє з Господом і або похвалить господаря, або поскаржиться на нього. Якщо господар добрий, годує її і не б'є (зокрема на Свят-Вечір) — Господь поблагословить усе господарство і уже на ввесь рік тільки добро спливатиме на дім. І в цю ніч звірята повертають голови за Вифлеємською зорею і співають різдвяні пісні.

Не тільки в Европі існує таке повір'я. В Америці, у стейтах Кентакі, Норт Каролайні, і в регіонах гір Озарк, коли у той Вечір зайдете до людей, вони заведуть вас у пасіку поміж бджолині вулики і заохотять вас слухати, бо там уже від сумерку до самого світанку врочисто співають — бринять бджоли колядки. А в нас, на Україні, ще заки сісти до Святої Вечері, господар виносить бджолам у пасіку їжу. Перед Вечерею тричі кидає кутею об стелю: „Щоб бджоли роїлися, щоб ягнята стрибали та блеяли, щоб телята рикали та підстрибували". У цю ніч не піє півень аж на світанку — ні, він піє всю ніч, щоб приспішити вістку, звістити велику новину.

По всьому світі, куди б ви не заглянули, не тільки сім'я святкує, але у святкування включений звіринний світ. Ще з давніх часів слов'яни — господарі, щоб включити у велику радість і звіринний світ, танцювали перебрані за звірят. До характеристичних звичаїв, пов'язаних з Різдвяними Святами, належали у нас обходи колядників, і з вертепом з козою, ведмедем чи вовком.

Індіяни Еквадору прибирають лами барвистими накривалами, дзеркальцями, гомінкими дзвониками і монетами — вони бряжчать, сповіщають велике свято. У Франції пастух разом з вівцями сходить з гір у долини, щоб взяти участь у Різдвяному Богослуженні. Точно у північ така процесія входить серединою церковної нави, розблислою горінням свічок. Головний пастух провадить із собою барана, а цей везе за собою возик прибраний яскравими стяжками. На возику лежить молода вівця. Посеред відправи пастух бере на руки вівцю, виносить її перед головний престіл і... тягне її легко за хвіст і шепоче молитву за відновлення плідности цілої отари.

У Скандинавії, на господарському столі, навантаженому різними запашними стравами, стоїть окреме накриття, а на ньому святвечірня страва для домашньої худібки. Сніп збіжжя, замачаний в овечий товщ, господарі виносять птахам на двір. В Україні, заки господар засяде до вечері, він рівно відкраює окраєць хліба, великою ложкою відколупує грудку овечого лою і дає собаці — сторожеві всього господарства й овечої отари. А тоді бере порожню миску, або чисте дерев'яне корито і туди набирає по ложці з кожної страви із святочного столу, черепок з медом, свіжоспечений хліб, муку і сіль і йде до стайні. Там тепло, худобі щедро підсипано соломою. По деяких селах беруть сіно підстелене під святочну скатерть і кидають худобі; сухе, зелене сіно пахне луками... Господар кладе миску на вікно, бере у руки хліб і благословить кожну тварину, тричі торкаючись голови, приказуючи благословить. З черепка набирає меду і малює хрестик між очима кожної тварини, а тоді дає худобі миску із стравами зі святочного столу, накришивши туди новоспеченого хліба, муки, трохи соли, мішає великою дерев'яною кописткою і розділює поміж звірят. Господиня роздає варену пшеницю дробові. І так із новоспеченим ще гарячим хлібом, медом та маком обходять увесь двір і обкурюють його від усякої напасти. Обсипують його маком, щоб відьми, його визбируючи, не могли приступити до худоби, а на кінець зарубують сокиру в поріг, щоб дикий звір порогу не переступив...

Але не всі звірі такі щасливі, хоча б в Англії. Розповідь голосить, що багато років тому один ведмідь втратив голову і від тієї пори всі ведмеді за те платять. А було воно так: у різдвяну пору, один студент із Квінс Коледжу в Оксфорді забрив у ліс, щоб досхочу намилуватись Аристотелем. На нього напав ведмідь, а що цей студент не тільки був філософом, але і бистродумцем, він, не довго надумуючись, встромив свою книжку у горло ведмедя... жертвуючи Аристотеля, але й тим самим одним своїм рухом задавив ведмедя. Закінчилось воно так, як у казці про Червону Шапочку — достоменно, як з вовком, бабунею і добрим стрільцем... Студент відтяв голову нещасному Бурмилові. Книжка з цінними думками Аристотеля була врятована, а печеня ведмедя наситила цілу його сім'ю... І це стало початком нового звичаю — різдвяної печені із ведмедя.

Ще й тепер в Еспанії діти заповнюють свої черевички ячмінними крупками — це для верблюдів, що привезуть трьох мудреців. У Бельгії тому, що на свята св. Миколай їде або на сірому коні, або на білому осликові, діти залишають воду, моркву, сіно. а навіть картоплю, щоб підкріпити бідних і втомлених тварин, щоб дійсно „возвеселився увесь мир і усяка твар..."

ЗРОСТАЄ ЕКОНОМІКА КАНАДИ

У 1971 році валова національна продукція Канади зросла на 6 відсотків, що виявляє постійний зріст економіки й добробуту в Канаді, всупереч негативним прогнозам деяких економістів. Валова продукція у ЗСА за той же час зросла тільки на 3%. За минулий рік у Канаді зменшилася інфляційна тенденція. Купівельна сила канадійського доляра не спадає, бо за один американський доляр тепер платять 99,78 цента канадійської валюти.

КОРОЛЬ ДАНІЇ У ШПИТАЛІ

Копенгаґен. — Данський король Фредерик XI дістав атаку серця і його перевезли до шпиталю в Копенгагені. Він має 72 роки. Офіційний комунікат ствердив поправу в його стані здоров'я.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ТА ЩАСТЯ З НОВИМ РОКОМ
ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ
бажає
д-р Юрій Руденський

Рідні, Приятелям і Знайомим
щирі побажання
Веселих Свят
і Щасливого Нового Року
— пересилають —
д-р Мирон і Ярослава Зарицькі

Рідні, Приятелям і Знайомим
щирі побажання
Веселих Свят
та Щасливого Нового Року
— пересилають —
д-р Ярослав і Христина Воєвідки

РІДНИМ, ДРУЗЯМ і ЗНАЙОМИМ
Веселих Свят
і Щасливого Нового Року
бажають
д-р Іван і Наталія Макаревич

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Різдва Христового
та Щасливого Нового Року
Рідним, Приятелям та Знайомим
— бажає —
д-р Віталій Богданів з Родиною

Христос Рождається!
РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ та ЗНАЙОМИМ
щирі побажання
Веселих Свят
та Щасливого Нового Року!
— пересилає —
д-р Юрій Трухлий з Дружиною
Ню Йорк, Н. Й.

Веселих Свят Різдва Христового
та Щасливого Нового Року
Рідні і Знайомим
бажає
д-р Олекса Лятишевський з Родиною

Рідні, Друзям та Знайомим
НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ
Веселих Свят
та Щасливого Нового Року
пересилають
д-р Юрій, Віра, Леся і Марта Кушнірі

Христос *Рождається!*
З Різдвом Христовим і Новим Роком
бажаємо всього добра і блага
Рідним, Приятелям і Знайомим
Квітка, Василь, Катя і Юрко СТЕЦЮКИ

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ ЗІ СВЯТАМИ і
БАГАТО ЩАСТЯ в НОВОМУ РОЦІ
— пересилає —
ЮЛІЯН РЕВАП

РОДИНІ, ДРУЗЯМ і ЗНАЙОМИМ
ПО ЦЕЙ І ТОЙ БІК ОКЕАНУ
ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажають
д-р Роман і Софія КРИШТАЛЬСЬКІ

Веселих Свят Різдва Христового
та
Щасливого Нового Року!
РІДНИМ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ
— бажає —
д-р Василь Трухлий з Дружиною
Чикаго, Ілл.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
— і —
НОВИМ РОКОМ
ПОБАЖАННЯ ВСЬОГО НАЙЛІПШОГО
Приятелям, Родині та Знайомим
пересилає
Д-р Галина Носковська-Гірняк

З Різдвом Христовим
та Новим Роком
НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ
РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ
пересилають
д-р Климентій та Ольга Стефанія Рогозинські
д-р Юрій Срібний

Веселих Свят Різдва Христового
та Щасливого Нового Року
Рідні, Приятелям і Знайомим
— бажають —
д-р дентист М. Крижановський з Родиною

РОДИНІ, ЗНАЙОМИМ і ПРИЯТЕЛЯМ
Веселих Свят Різдва Христового
— і —
Щасливого Нового Року!
бажають
д-р Роман і Клявдія Олесницькі

З Різдвом Христовим найщиріші побажання
Веселих Свят
та Щасливого Нового Року
РІДНІ і ЗНАЙОМИМ
пересилають
д-р Остап і Зеня Баран з Родиною
Ню Йорк, Н.Й.
Замість поіменних побажань складаю 50.00 дол. на будову церкви св. Юра в Ню Йорку.

Веселих Свят Різдва Христового
та Щасливого Нового Року
Рідним, Приятелям та Знайомим
бажають
д-р Богдан і Марія Макарушки з Дітьми
Бруклин, Н.Й.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і НОВИМ РОКОМ
— вітаємо —
Родину — Приятелів — Знайомих
по обидвох боках Океану
Ярослава, Зенон і Христя та мама Евстахія СНИЛИКИ

Веселих Свят
і
Щасливого Нового Року!
Рідні, Приятелям, Клієнтам
теперішнім і майбутнім
бажають
власники „КРИМУ" і „ТАМАРИ"
Вайлдвуд, Н. Дж.
Д-р Ярослав і Стефанія Бернадини
Увага! НОВА АДРЕСА! Увага!
5020 Old York Rd., Philadelphia, Pa. 19141

Веселих Свят Різдва Христового
та
Щасливого Нового Року
Рідні, Приятелям та Знайомим
бажають
Ліда і д-р Роман Смики з Мамою і Синами

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ
з нагоди
Різдва Христового та Нового Року
Рідним, Приятелям і Друзям
— пересилає —
д-р Василь Кіналь з Родиною

Родині, Колегам та усім Знайомим
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Рождества Христового
та ЩАСЛИВОГО ГРЯДУЧОГО
Нового Року
— бажають —
д-р Алексадер, Ірена і Алексадра Сушкові

Христос Рождається!
УСІМ, РОДИНІ, ДРУЗЯМ, ЗНАЙОМИМ, ВРАТАМ ПРАВОСЛАВНИМ, ЯКІ ЩИРОЮ, НЕЗРАДЛИВОЮ ДУШЕЮ ВШАНОВУЮТЬ НОВОНАРОДЖЕНЕ БОЖЕ ДИТЯТКО ЗГІДНО З УКРАЇНСЬКИМИ ПРЕДКОВІЧНИМИ ЗВИЧАЯМИ СЕРДЕЧНО ВІТАЮТЬ
д-р Александра і д-р Іван Яроші з донею Оксаною

Веселих Свят
та
Щасливого Нового Року!
Приятелям, Клієнтам і Знайомим
бажає
адвокат
Юрій Б. Кордуба

Христос Рождається!

Веселих Свят
і Щасливого Нового Року!
— бажають —
РІДНІ, ТОВАРИШАМ, ЗНАЙОМИМ
і ШАНОВНИМ ПАЦІЄНТАМ
д-р Маркіян і Янка Міґоцькі з Доньками
Кліфтон, Н. Дж.

Веселих Свят
та
Щасливого Нового Року!
РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ, ЗНАЙОМИМ
та
ШАНОВНИМ ПАЦІЄНТАМ
— бажає —
д-р Юліян Гной з Родиною

Веселих Свят
— та —
Щасливого Нового Року!
РІДНИМ, ПРИЯТЕЛЯМ та ЗНАЙОМИМ
— бажає —
д-р Юрко Заславець
ДЕНТИСТ
1507 Avenue "M"
Brooklyn, N.Y. 11230 Tel.: 998-6868

Рідним, Приятелям та Знайомим
Веселих Різдвяних Свят
та Щасливого Нового Року
— бажає —
д-р Надія й інж. Ігор Кмети з Родиною

Христос Рождається!
Рідні, Приятелям і Знайомим
Веселих Свят
і Щасливого Нового Року
бажають
д-р Роман, Лідія і Юліяна Осінчуки

Веселих Свят Різдва Христового
— та —
Щасливого Нового Року
ВСІМ СВОЇМ КЛІЄНТАМ і ПРИЯТЕЛЯМ
— бажають —
адвокат Михайло і Іванна Пізнаки

З НАГОДИ
Свят Різдва Христового
і Нового Року
Рідним, Приятелям і Знайомим
сердечні бажання
— пересилають —
Михайло, Ірина і Ігор Морози
76 Coursen Pl., Staten Island, N.Y. 10304 (212) 981-5384

З Різдвом Христовим
та Новим Роком
Рідних, Приятелів та Знайомих
вітає
д-р Марія Ярославська
Дентист
782 West End Ave., New York, N.Y. 10025. MO 2-5181

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і НОВИМ РОКОМ
щиро вітаємо всіх наших ВШановних Гостей, Симпатиків і Приятелів, і сердечно дякуємо їм за їхню прихильність, вирозумілість, за підтримку та відвідування нашої Оселі.

ВСІМ ПРАЦІВНИКАМ СОЮЗІВКИ, ЧЛЕНАМ І УРЯДНИКАМ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, БАЖАЄМО УСЬОГО ДОБРА-ЩАСТЯ, ЗДОРОВ'Я ТА НАЙКРАЩИХ УСПІХІВ У НОВОМУ 1972 Р.

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

За Управу Союзівки: ВОЛОДИМИР КВАС

„НЕХАЙ ЖЕ КОЛЯДОЮ ДО НИХ ДОЛЕТИТЬ І НАШЕ ЗАПЕВНЕННЯ У ВІДДАНОСТІ БОГОВІ І УКРАЇНІ"

(Закінчення зі стор. 1-ої)

у міць неправдою і знущанням над людиною, Москва всю свою силу й увагу віддає тепер на те, щоб не зм'якло залізо кайданів, що їх вона наложила на душу й тіло нашого народу. Ось уже п'ятдесят років, користаючи з найбільш жорстоких засобів, вона пробує вирвати з української душі віру в Бога і любов та відданість прадідній Церкві українського народу, — Св. Українській Православній Церкві. Як і за часів богоненависника Сталіна, знову в совєтських в'язницях, концтаборах і на засланні тисячі українських людей науки, слова і мистецтва та тих неповинних, єдиною виною яких залишилася віра в Бога. Страшне лихоліття й тяжкі проби переживає наша нація, напевно не менші від тих, що їх переживав Ізраїль перед приходом Христа. Тому і цього року сотки тисяч наших побожних людей на Батьківщині і поза нею по всьому світі розсіяних з надією очікують появи Вифлеємської Зірки у цьогорічний Свят-Вечір та усердно молять Всемогучого Господа, щоб знову послав на грішну землю Свого Сина-Спасителя, для спасіння роду людського й Богові відданого народу українського.

Ми — частина народу українського, що перебуваємо за межами неволі й користаємо з найбагатших дочасних достатків, повинні у цьогорічну Різдвяну Ніч не тільки з'єднатись у молитві з нашими братами і сестрами в Україні, але й щоденною, офірною й чесною працею берегти і збагачувати скарбницю духа народу нашого — його Святу Українську Церкву Православну, видимі мури якої з волі Божої височіють нині тільки поза знедоленою Батьківщиною нашою.

Саме на таку нашу працю й чекають наші найрідніші в Україні, позбавлені змоги жити у вільному єднанні з Богом і для Нього та Його Св. Церкви Української Православної. Вони, найдорожчі, чекають з нетерпінням на кожну радісну вістку про нас, особливо ж таку, яка свідчить, що ми не відцурались Батьківщини й Церкви дідів і прадідів наших та що живемо не тільки в догоду собі, але й служимо найближчому — славному народові українському, щоб наблизити день всеукраїнського Великодня.

Нехай же різдвяним дарунком нашим братам і сестрам в Україні стане радісна вістка про існування Рідної Церкви в країнах вільного світу, про постійний її зріст і зміцнення та об'єднання в ній найкращих дітей народу нашого, що їх доля вивела в чужі світи. Нехай вони знають і те, що більшість тих, що опинились поза Україною, не впала, як те євангельське зерно, на биті шляхи і каміння, а стала плодовитим зерном на ріллі рідного Христового Виноградника. Нехай же колядою до них долетить і наше запевнення у відданості Богові й Україні.

При цій нагоді ще раз сповіщаємо вас, улюблені Брати і Сестри, про об'єднання нас — ваших духовних провідників — у спільному Соборі Єпископів Святої Української Автокефальної Православної Церкви та кличемо вас усіх до дальшого офірного служіння Богові й побожному народові українському, до постійного миру, згоди і братньої у Христі любови, бо — „Слава, честь і мир усякому, хто робить добре" (Рим. 2:10).

Молімо ж у вертепі Народженого і в яслах Положеного, ради нашого спасіння, Христа - Бога нашого, щоб Він допоміг нам, немічним, гідно зустріти і провести день Його Народження, обдарував нас усіх у наступаючому Новому Році Своїми ласками і щедротами та зміцнив наші тілесні й душевні сили для дальшого щирого служіння Йому, Його Українській Церкві Православній і знедоленому українському народові.

Вітаючи вас із Святом Різдва Христового — радісно кличемо: Христос народився — славмо Його!

Ваші у Христі:

† *Мстислав*, Митрополит
† *Марко*, Архиєпископ
† *Іов*, Архиєпископ
† *Орест*, Єпископ

Дано це Архипастирське Послання Року Божого 1972-го, в оселі Св. Ап. Андрія, Основоположника Церкви Христової в Україні, що її з достатків своїх побудували діти народу нашого в Савт Бавнд Бруці, стейт Ню Джерзі, у З'єднаних Стейтах Америки.

ВТЕЧА НА ЗАХІД

Відень. — Коло 50 мадярів обрали свободу впродовж останнього тижня, приїхавши, як туристи до Австрії, і не вернувшись більше. Австрійська митна сторожа на кордоні Мадярщини в Нікерсдорфі в Бурґенлянді ствердила, що у чотирьох туристичних автобусах, які їхали з Будапешту до Відня, при повороті бракувало 44 мадярських туристів. Хоч на Мадярщині поправились значно відносини від 1956 року, коли-то совєтські танки здавили тамошнє повстання, все одно мадяри втікають на Захід при кожній нагоді.

Д-Р МИХАЙЛО БОРЕЦЬКИЙ СТВОРИВ НАУКОВІ ПІДСТАВИ ДЛЯ ТЕПЕРІШНЬОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ЗСА

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Президентів дорадник дякує йому за активну участь у Президентському Дорадчому Комітетові в справах науки і запевняє, що висновки й рекомендації його рапортів „виповнюють поважну прогалину" в шуканні розв'язок критичної економічної ситуації.

Михайло Борецький, народженець західньоукраїнських земель почав свої студії у Львові, продовжував в Ерлянґені в Німеччині і закінчив докторатом економії в Колумбійському університеті в Ню Йорку, працюючи рівночасно у в-ві „„Свобода". Українській громаді був був відомий як видавець, а його альбом „Любіть Україну" став одною з настільних книг нашої скитальської громади.

Д-р Борецький почав свою професійну кар'єру економіста в університеті Північної Керолайни, де працював від 1955-го до 1960 року як старший науковий співробітник (рісерч асошіейт) в Інституті Дослідів Суспільно Політичних Наук. В 1960 р. став на працю в Федеральному Уряді, спершу в Департаменті Праці, а згодом в Департаменті Торгівлі. Він звернув на себе увагу своїми працями про порівняльні темпи технологічного прогресу, росту продуктивности праці й економічної ефективности в ЗСА і СССР (1962 і 1966 рр.), а опісля великою студією про порівняльний стан цивільної технології економіки ЗСА, країн Західньої Европи і Японії (1968), якою керував на доручення Департаменту Торгівлі і Президентської Комісії в справах міжнародної технологічної прогалини (т е к н о л о д ж і к а л ґеп).

В 1970 р. появилися дві „піонерські" праці М. Борецького, перша про технологічну базу мілітарної сили Совєтського Союзу в порівнянні з ЗСА — у виданні Сполученої Економічної Комісії Конгресу, а пізніше „Турботи з приводу сучасного положення ЗСА в міжнародній торгівлі" у виданні Національної Академії Інженерських Наук. Д-р Борецький є також автором багатьох студій для суто внутрішнього вжитку американського Уряду, деяких для вжитку Білого Дому.

Висновки аналітичних дослідів Михайла Борецького і сперті на них тези відносяться головним чином до міжнародного положення ЗСА в ділянці цивільної технології міжнародної торгівлі. Він доказав, що в ділянці „високої технології" ЗСА ідуть далеко попереду інших індустріяльних країн і виказують виразний позитивний баланс у міжнародній торгівлі. Але в ділянці „нижчої технології", як текстилі, металеві вироби, товари домашньої потреби, взуття і т. п. ЗСА в „безнадійному" положенні. Він доводить, що для здорового торговельного балансу необхідно зберегти провідну позицію в експорті виробів „інтенсивної технології", як літаки, машини компютори. Для цього треба постійно підвищувати технологію виробництва і інвестувати в „досліджування та розвиток" („рісерч енд дівелопмент"), і держава повинна це піддержувати. Тут, а не в інфляції, слід шукати причин критичної економічної ситуації в міжнародній торгівлі. В ділянці агрикультурних продуктів ця країна веде ще перед завдяки плодючості землі і модерним методам продукції, але сирівці починають вичерпуватися, і за десять років Америка мусітиме імпортувати близько 50% сирівців, коли тепер імпортує 30%.

У дечому, наприклад, в переоцінці совєтської оборонної індустрії висновки Михайла Борецького основно різнилися від традиційних тез урядових економістів-аналітиків і викликали гостру реакцію з їх сторони. Але сила й логіка його доказів перемогли і здобули признання в найвищих кругах. 28 жовтня 1971 р. нагороджено М. Борецького золотою медалею „за визначну службу". А його „несподіване відкриття" дало поштовх до тієї радикальної економічної політики в Америці, якої ми тепер є свідками.

Новий генеральний секретар ОН почав урядувати

д-р Курт Вальдгайм

Об'єднані Нації. — Новий генеральний секретар Об'єднаних Націй д-р Курт Вальдгайм розпочав урядувати в минулий понеділок 3 січня 1972, прийнявши членів штабу Секретаріяту ОН і амбасадорів ЗСА та Кіпру. Американський амбасадор Джордж Буш виявив згодом, що його розмова з Вальдгаймом с т осувалася передусім поганої фінансової ситуації Об'єднаних Націй. Вальдгайм вручив теж на окремій церемонії золоту медалю мира своєму попередникові У Тантові.

У Ню Йорку підвищено оплату за транспорт, у стейті підвищено податки

Ню Йорк. — Із середи 5-го січня переїзд підземною залізницею („сабвей"), або автобусом у Ню Йорку коштує на 5 центів дорожче — 35 центів, але тому, що транспортова система працює з великим дефіцитом, треба сподіватися ще більшої дорожнечі. Крім того, після однотижневих переговорів, обидві палати стейтової леґіслятури в Олбані ухвалили збільшення податків для жителів Нюйоркського стейту, який має фінансовий недобір на півтора мільярди долярів. Нове підвищення податків дасть стейтові 407 мільйонів долярів. За підвищення податків голосували як республіканці, так і більшість демократів. Податок з прибутків підвищили з 14 до 15% для тих, хто заробляє 25 000 долярів і вище, зліквідовано скидку з податку 12, 50 дол. для самотніх і 25 дол. для родин, підвищується податок на алькогольні напої, на цигарки та деякі інші предмети. Щодо транспорту, то вдвоє збільшено оплати за переїзд майже всіх мостів й тунелів в Ню Йорку, а також дорожче буде коштувати бензина, на один цент за ґальон. Цигарки подорожчають ще на 3 центи від пачки, а горілчані вироби на 1 доляр за ґальон за винятком вина й пива Керівник Транспортового Управління Вілліям Ронен повідомив, що здійснюються дальші заходи для того, щоб підвищити переїздну ціну підземкою і автобусами в один бік до 45 центів, адже наперед відомо, що найновішого п'ятицентового підвищення не вистачить для потреб дефіцитної транспортової мережі.

Фіяско конкурсу на твір „про робітничий клас"

Київ. — З кінцем минулого року мав закінчитися конкурс „на кращий прозовий твір про робітничий клас", як сказано в „Літературній Україні" з 28 грудня 1971 р., в несподіваному повідомленні про те, що цей „республіканський конкурс продовжено". Конкурс проголосила Спілка Письменників УССР і Комітет преси при так зв. Раді міністрів УССР, а нагороджені книжки мали б вийти друком в 1972 році, у зв'язку з 50-літтям створення СССР. У повідомленні офіційну „вину" за раптове продовження конкурсу звернено на „окремих письменників, які звернулися до жюрі з пропозицією продовжити конкурс", однак сама тематика конкурсових творів вказує на те, що жюрі не одержало відповідних творів, або і взагалі нічого. На конкурсі, реченця якого вже не вказано, будуть відзначені нагородами від 2 000 рублів та кількома меншими преміями твори „про робітничий клас, його славні бойові і трудолюбні традиції, його великий внесок у справу комуністичного будівництва в нашій країні".

ДВА СОВЄТСЬКІ РИБОЛОВНІ КОРАБЛІ В НЮ ЙОРКУ

Біля мосту „Веразано" в затоці Ґерівенд Бей стоять два совєтські риболовні кораблі, „травлери", один із яких має велику діру в борту. Вони припливли з океану до Ню Йорку в понеділок цього тижня, при чому, совєтський травлер тягнув на буксирі другого, під назвою „Андреєв", з пробитим бортом. За ними плив катер американської берегової охорони „Маміту". Припускають, що „Андреєва" будуть у Ню Йорку ремонтувати, бо те судно не може випливти в океан з такою дірою. Що сталося в океані з комуністичними рибалками, як вони там зударились — нічого докладно не відомо, Совєтські матроси уникають розмов з журналістами.

Вечір 64-го Відділу СУА в пошану Митрополита Андрея

Світлу пам'ять Слуги Божого Галицького Митрополита Андрея графа Шептицького вшанував 64-ий Відділ Союзу Українок Америки в Ню Йорку вечором-панелем для членства й гостей. Вечір відбувся 18-го грудня м. р. у власній домівці Відділу, прикрашеній портретом великого Митрополита роботи Євгена Вербицького і китицею живих квітів.

Вечір відкрила містоголова Відділу Марія Даниш, а Тричленний Панель розглянув різні аспекти життя і діяльности цього великого церковного мужа й духового провідника-Мойсея нашого національного життя впродовж кількох десятиліть.

Марія Савчак у своїй доповіді „Митрополит — громадянин" накреслила його сильветку, як одного з тих мужів Провидіння, що їх Бог посилав нам у найтяжчі хвилини нашої історії. Одержимий ідеєю релігійного об'єднання українського народу, яка плекалася в роді Шептицьких, Митрополит дбав передусім про оновлення християнського духа й про піднесення церковно-релігійного життя, а далі присвятив свої сили двигненню національно-політичного, культурного й соціяльно-економічного життя нашого народу, щоб у той спосіб віддячитися за ті втрати, які українство зазнало через довговічну приналежність його роду до чужонаціональної спільноти. Оці дві спонуки стимулювали діяльність Митрополита, що не залишив поза полем своєї уваги й активної участи та моральної й матеріяльної підтримки ніодної ділянки національного життя, хоч за те приходилося йому терпіти переслідування і переносити знущання збоку ворогів українського народу. Безмежна відданість Божим справам, бездонна любов до рідного народу, невичерпна жертвенність, готовість на страждання й смерть для добра своєї пастви, вселюдські ідеали, які казали йому любити й ставати з нараженням власного життя в обороні покривджених і переслідуваних, а навіть ворогів без уваги на їхню релігійну й національну приналежність, та євангельські чесноти, які виплекав у собі Митрополит і реалізував їх у щоденному житті, поставили Слугу Божого на тернистий шлях, що невідхильно веде до почоту святих.

Христина Навроцька присвятила свою доповідь темі „Митрополит Шептицький і молодь." Митрополит мав рідкісний дар розуміти молодь і для ближчого її пізнання не жалів часу й труду зустрічатися з нею особисто. Авторитет Бога і Церкви, авторитет батьків, святість родинного життя, любов до рідного, плекання рідної мови, зберігання традицій — це база релігійно-національного виховання молодого покоління, за яке відповідають передусім батьки. Оточуючи дітей і молодь, зокрема сиріт і пластунство, своєю батьківською любов'ю й опікою та жертвуючи на їхні потреби щедрою рукою, Митрополит не вагався звернути уваги на їхні недоліки й промахи, підкреслюючи вагу любови ближнього, християнської моралі і страху Господнього навіть у боротьбі противорога за слушні права народу. Цим питанням присвятив Митрополит кілька своїх послань, а наявним виявом слушности цих виховних принципів був імпозантний здвиг „Українська Молодь Христові" у Львові 1933 р. Доповідачка зілюструвала й оживила свою тему кількома споганами особистих зустрічей у своїх дитячих і юнацьких роках, з цим великим приятелем молоді.

Третя доповідь була присвячена Митрополитові — меценатові національної культури, зокрема мистецтва українського народу. Доповідачка Оксана Щур звернула окрему увагу на Український Національний Музей і Малярську Школу О. Новаківського. Бувши сам любителем церковного мистецтва й мистецтвознавцем, зокрема в ділянці іконографії та попробувавши своїх сил у малярстві, Митрополит почав з 1905-го р. збирати церковну старовину, щоб захоронити її перед знищенням і пропажею. Це дало початок у 1908 р. Українському Церковному Музеєві, що незабаром став Українським Національним Музеєм і перейшов на власність української спільноти. Під опікою фундатора Митрополита Шептицького та під фаховим керівництвом кустоса Іларіона Свенціцького Музей об'єднав довкола себе найкращих знавців національного мистецтва Соборної України й відіграв передову ролю в розвою української мистецької культури, здобуваючи собі світовий розголос. Любов до мистецтва й розуміння його ваги спонукали Митрополита опікуватися Мистецькою Школою Олекси Новаківського та допомагати стипендіями адептам мистецтва.

У живій дискусії присутні ділилися споминами про Митрополита. Більшість споминів мала особистий характер і свідчила про велику людяність і скромність Князя Церкви. Деякі заторкали ширші проблеми: Ю. Савчак — Митрополит Філантроп і фундатор Народньої Лічниці, І. Близнак — Митрополит і шкільна дітвора бойківських окраїн, В. Варагура — докази цивільної відваги і політичної далекозорости в посланнях за німецької окупації, Т. Білоцький — місійно - реколекційна праця Митрополита серед карпатських чабанів та пророча візія Слуги Божого про сьогоднішню мартирологію Української Церкви. Спомини Т. Білоцького увійшли як документальний матеріял до акт із беатифікаційного процесу Митрополита Шептицького.

Вечір був скромною, але гідною імпрезою в честь Великого Мужа Української Церкви.

Марія Варагура
Пресова референтка
64-го Відділу СУА

МЕДИЧНЕ І СВЯТОЧНЕ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

пруження, турботу. Не один раз пропотіє халат під час важкої операції, масажеві серця, коли людину привертається назад до життя, при рятуванні дитини з автомобільної катастрофи, штучному диханні, інъєкціях, розтинах, переливаннях... І ваш пульс буде з увагою слідкувати колись якась тінь у скрутних хвилинах, стараючись допомогти, втримати його при життьовій ритміці. Може вже й слідкувала, допомагала?

Різдво — свято радости і любови, вдячности і надій, які щедро роздаємо своїй рідні, довкіллю, громаді. Може б у тих сердечних хвилинах біля ялинки згадати також людину, яка віддала себе на службу для облегшення болів і зневіри? Не лише вашого лікаря, якого знаєте і шануєте, але взагалі цю, сказати б, майже абстрактну тінь у білому халаті. Невибагливим даруноком чи патосом побажань. Просто тихою і теплою думою. Одним ударом людського серця.

НАША ПОШТА

Бажаємо всім нашим Читачам Веселих Свят, всього добра і міцного здоров'я у Новому Році! Продовження нашої колонки почнемо аж в лютому місяці.

ЗАБАГАТО АВТ У РИМІ

Рим. — У Римі переводять експеримент із відкриттям міських трамваїв і автобусів для безплатної їзди. Ціль — примусити приватних власників автомобілів користуватися тими міськими засобами комунікації та залишати свої авта дома. Власники крамниць у центрі міста протестують, але більшість населення Риму наполягає, щоб протидіяти н е с амовитому згущенню авт в центральній дільниці Риму, державу самомонні водії з штукарями, які їдуть — без жадних правил.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 9-го СІЧНЯ 1972 р.

ЧЕСТЕР, Па. Річні збори 352 Відд. о год. 12:30 по пол. в Укр. Кат. Клюбі при 2nd & Thurlow St. Проситься чл. прибути. — Е. Мнчак, гол., Я. Щербак, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Річні збори і збирання місячних вкладок Б-ва св. ап. Петра і Павла 102 Відд. в церковній залі св. ап. Йосафата, 5720 State Rd., Parma, Ohio. Збирання від 11:30 р., Річні збори в 1 по пол. — М. Молеський, предс., І. Жгута, кас., М. Бобечко, секретар.

ВИЛЛИМАНТИК, Конн. Річні загальні збори Т-ва Любов 387 Відд. о год. 2 по пол. в УНДомі в Норт Віндгам. На порядку: звіти Управи та Контр. Комісії, вибір управи на 1972 р. та інші важні справи. Проситься чл. прибути. — Управа.

ТОЛІДО, Огайо. Річні збори Б-ва св. о. Никомая 167-ий Відд. о год. 2 по пол. в залі церкви св. Михаїла, 2824 Лігриндж вул. На порядку: вибір управи на 1972 р. Проситься чл. прибути. — М. Закорчений, предс., Ів. Вельган, секр.

ЧЕСТЕР, Па. Річні збори Б-ва св. Духа 237 Відд. о год. 1 по пол. в УНДомі, 4 Ворд вул. На порядку: звіт Управи і вибір нової на 1972 р. Проситься чл. прибути. — Управа.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Річні збори Т-ва Є. Коновальця 240 Відд. о год. 1 по пол. в одній з заль середньої школи св. Йосафата у Пармі, Огайо. Проситься чл. прибути. — І. Сліпець, гол., М. Кігічак, секр., В. Якима, касир.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ Па. Річні збори Т-ва Єдність 163 Відд. в домі Горожан, 847 N. Franklin St. о год. 12-ій дня. На порядку: вибір нової управи на 1972 р. та обговорення пляну праці на бікучий рік. — С. Филик, секретар.

БАЛТІМОР, Мд. Річні збори Б-ва Пресв. Тройці 320-ий Відд. точно о год. 2-ій по пол. в Укр. Гор. Клюбі при 3101 O'Donnell St. На порядку: звіти Управи і Контрольної Комісії, вибір нової управи на 1972 р. та інші справи. Якщо на означений час не явиться більшість членів, збори відбудуться півгодини пізніше без огляду на скількість присутніх. Т. Хай, предс., І. Малко, секретар.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя — 292 Відд. о год. 1:30 по пол. в УНДомі. Управа на 1972 р.: В. Терлецький, гол., І. Ващук, заст., О. Рудницький, рек. секр., П. Федик, фін. секр., М. Цико, касир, С. Чистух, опікун хворих. Контр. Комісія: П. Кізел, М. Калинич, М. Кізеляк. Делегати до УНДому: М. Калинич, М. Кінаш, Т. Тимочко.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Збирання чл. вкладок за місяць січень від Т-ва Дністер 430 Відд. як слідує: в УСТ Тризуб, 9 січня від год. 1-3 по пол., в Укр. Домі при 23 і Бравн вул. 16 січня в год. 7-9 веч. Проситься вирівняти членські вкладки. — Д-р. Іван Скальчук, гол., І. Кнігніцький, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні загальні збори Т-ва ім. Сірого Лева 216 Відд. о год. 7-ій веч. в Пластовому Домі при 10-ій і Данкеннон вул. Звичайний порядок нарад включає вибір нової управи. Одну годину після заповідженого часу зборів, збори відбудуться без огляду на число присутніх. — Ю. Богачевський, гол., Б. Одежинський, секр., Б. Коженьовський, кас.

ПОШИРЕННЯ ЕЕСПІЛЬНОТИ

Лондон. — Брітанський прем'єр Едвард Гіт підпише 22 січня ц. р. акт приступлення Британії до Европейської Економічної Спільноти, чи пак Спільного Господарського Ринку на з'їзді лідерів шістьох членських держав тієї організації у Брюсселі в Бельгії. Разом із Британією приступлять до ЕЕСпільноти Данія, Ірляндія і Норвегія, створивши таким чином ЕЕСпільноту з 10-ох країн Західньої Европи. Належать до них ще: Франція, Зах. Німеччина, Італія, Бельгія, Голляндія і Люксембург.

В пам'ять Покійної Дружини
бл. п. Ксені Ласевич
яка померла 2-го вересня 1971 року,
зложив 25.00 долярів
на Фонд „Церква в Потребі".

Замість побажань РІЗДВА ХРИСТОВОГО
Рідним, Друзям і Знайомим
складаю 10.00 долярів на цілі ЗУАДК.
Бруклин, Н. Й. Дмитро ЛАСЕВИЧ